

Sygn. akt IV KK 121/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący)

SSN Zbigniew Puskarski (sprawozdawca)

SSN Andrzej Stępka

Protokolant Łukasz Biernacki

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jerzego Engelkinga
w sprawie **A. H.**

skazanej z art. 228 § 1 k.k. i art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12
k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 11 sierpnia 2021 r.,

kasacji wniesionych przez obrońcę skazanej oraz przez prokuratora na niekorzyść
skazanej

od wyroku Sądu Okręgowego w T.

z dnia 7 października 2020 r., sygn. akt II Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w T.

z dnia 18 marca 2019 r., sygn. akt II K (...),

**1. kasację wniesioną przez obrońcę skazanej oddala jako
oczywiście bezzasadną, a kosztami sądowymi związanymi z
rozpoznaniem tej kasacji obciąża skazaną;**

2. w uwzględnieniu kasacji prokuratora uchyla zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięć zawartych w punktach I.1-4 i w tym zakresie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym Sądowi Okręgowemu w T..

UZASADNIENIE

A. H. została oskarżona o to, że:

1. w dniu 28 kwietnia 2009 r. w W., działając w celu uzyskania pożyczki pieniężnej w kwocie 350.000 zł na zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych polegających na budowie domu jednorodzinnego w miejscowości K. przyznawanej przez organ dysponujący środkami publicznymi - Ministra Sprawiedliwości w oparciu o przepis art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o Prokuraturze i przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 kwietnia 2003 roku w sprawie planowania i wykorzystywania środków na zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych prokuratorów oraz warunków przyznawania pomocy finansowej z tych środków, przewidujące, jako jeden z warunków przyznania pożyczki, zaangażowanie środków własnych w wysokości co najmniej 10% przewidywanego pełnego kosztu planowanej inwestycji mieszkaniowej, przedłożyła wśród innych dokumentów poświadczający nieprawdę dokument w postaci faktury VAT nr (...) z dnia 3.04.2009 r. wystawionej przez PPHU I. , w K. z tytułu „niwelacja terenu w K. działka nr [...]” opiewającej na kwotę 32.100 zł, podczas gdy rzeczywista wartość usługi wynosiła kwotę pomiędzy 10.000 a 20.000 zł, co stanowiło okoliczność o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, gdyż zawyżona kwota widniejąca na fakturze umożliwiła udokumentowanie zaangażowania 10% środków własnych pełnego kosztu planowanej inwestycji, w wyniku czego w dniu 12.05.2009 r. zawarła z Ministrem Sprawiedliwości umowę pożyczki nr (...) w kwocie 350.000 złotych i wykorzystała przyznane tą umową wsparcie finansowe, tj. o przestępstwo z art. 297 § 1 k.k.

2. w bliżej nieustalonych dniach pomiędzy początkiem 2010 r., a połową 2012 r. w R., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc funkcjonariuszem publicznym - Prokuratorem Apelacyjnym w (...), w związku z pełnioną funkcją oraz w zamian za podjęcie się pośrednictwa w

załatwianiu spraw M. D. dzięki pełnionej funkcji oraz posiadanym wpływom w instytucjach państwowych i samorządowych, o istnieniu których wywoływała u M. D. przekonanie i utwierdzała go w tym przekonaniu, przyjęła od M. D. - prezesa zarządu „[...]” M. sp. z o.o. korzyść majątkową w postaci gotówki w łącznej kwocie 170.000 złotych, w dwóch transzach po 110.000 złotych i 60.000 złotych, z przeznaczeniem na budowę domu w miejscowości K., otrzymaną w charakterze „bezzwrotnej pożyczki”, przy czym przedmiotową korzyść przyjęła również w zamian za swoją przychylność jako funkcjonariusza publicznego i załatwianie przyszłych spraw w sposób korzystny dla M. D. , tj. o przestępstwo z art. 228 § 1 k.k. i art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.

3. w okresie od końca grudnia 2013 r. do lipca 2014 r. w R., L. i K., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc funkcjonariuszem publicznym - Prokuratorem Apelacyjnym w (...), w związku z pełnioną funkcją przyjęła od M. D. - prezesa zarządu „[...]” M. sp. z o.o. korzyści majątkowe w postaci: alkoholu o łącznej wartości 2.593,20 zł, w tym: 6 butelek wina marki „B” o łącznej wartości 210 zł; 9 butelek wina marki „B X” i 3 butelki wina marki „B Y” o łącznej wartości 672 złotych; 12 butelek wódki marki „F” o łącznej wartości 480 zł; 12 butelek wina marki „F” o łącznej wartości 1.231,20 zł; usługi wykonania naprawy dachu garażu i pomalowania jego wnętrza o wartości 4.800 zł oraz obietnicę otrzymania korzyści majątkowych w postaci: wykonania prac ogrodniczych, konserwacji bramy i prac porządkowych o bliżej nieustalonej wartości na swojej posesji w miejscowości K. oraz załatwienia zakupu samochodu „N” o wartości 106.900 zł z rabatem przewidzianym wyłącznie dla przedsiębiorców przy dokonywaniu zakupów taboru samochodowego w systemie flotowym, gdzie wysokość rabatu wynosiła kwotę stanowiącą 10% wysokości ceny pojazdu sprzedawanego klientom detalicznym tj. nie mniej niż 10.000 zł, w zamian za wywarcie przez nią jako zwierzchnika służbowego wpływu na prokuratorów Prokuratury Rejonowej w L., w celu uzyskania zgodnych z oczekiwaniami M. D. decyzji procesowych w postępowaniach karnych zainicjowanych przez wymienionego oraz spółkę [...]” M. o sygn. akt Ds. (...), Ds. (...), Ds. (...), Ds. (...), jak też uzyskania wyroków skazujących wobec E. J. i A. S., a także w zamian za podjęcie się pośrednictwa w załatwieniu spraw, z uwagi na posiadane wpływy w

instytucjach państwowych i samorządowych, m.in. w Komisji Egzaminacyjnej do Przeprowadzenia Egzaminu Adwokackiego przy Ministrze Sprawiedliwości z siedzibą w R. oraz w Izbie Skarbowej w [...], na które się powoływała oraz o istnieniu których utwierdzała w przekonaniu M. D., w tym uzyskania korzystnego dla M. D. orzeczenia w prowadzonym w Izbie Skarbowej w [...] postępowaniu odwoławczym o sygn. IS-III (...) od decyzji Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w [...] z dnia 14.03.2014 r. o sygn. UKS (...) określającej zobowiązanie podatkowe w podatku dochodowym od osób fizycznych wobec M. D. z tytułu dochodu uzyskanego z udziału w zyskach osób prawnych za 2009 r.; uzyskania przez P. D. pozytywnego wyniku z egzaminu adwokackiego odbywającego się w dniach od 19 do 21 marca 2014 r. przed Komisją Egzaminacyjną do Przeprowadzenia Egzaminu Adwokackiego przy Ministrze Sprawiedliwości z siedzibą R., tj. o przestępstwa z art. 228 § 1 k.k. i art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.

4. w okresie od 9 czerwca 2014 r. do 11 czerwca 2014 r. w R., będąc funkcjonariuszem publicznym - Prokuratorem Apelacyjnym w (...) i z tego tytułu odpowiadając za właściwą organizację pracy w kierowanej przez siebie jednostce, dobór odpowiednich kadr, a także zapewnienie prawidłowego przebiegu ogłoszonego w dniu 14 maja 2014 r. konkursu na staż urzędniczy sygn. Ap I K (...) w Prokuraturze Apelacyjnej w (...), działając wbrew regułom bezstronności i równego traktowania, umyślnie przekroczyła swoje uprawnienia poprzez ujawnienie osobie nieuprawnionej informacji, którą jako organizator konkursu uzyskała w związku z wykonywaniem czynności służbowych, w ten sposób, że przekazała przystępującej do egzaminu konkursowego M. M. S. pytania testowe wraz z właściwymi odpowiedziami oraz wzór pisma urzędowego, którego sporządzenie było przedmiotem części praktycznej egzaminu oraz wpływała na przebieg egzaminu konkursowego, co skutkowało uzyskaniem przez M. M. S. maksymalnej liczby punktów, zakwalifikowaniem się do III etapu konkursu i w konsekwencji jej zatrudnieniem z dniem 1 lipca 2014 r., czym działała na szkodę prawnie chronionego interesu prywatnego pozostałych uczestniczących w egzaminie osób, poprzez naruszenie ich konstytucyjnych uprawnień do równego traktowania przez władze publiczne oraz do jednakowych dla wszystkich obywateli zasad dostępu do służby publicznej, jak też interesu publicznego polegającego na tym, że naruszenie

wymogu rzetelnego przeprowadzenia egzaminu godziło w autorytet Prokuratury Apelacyjnej w (...) jako organu państwowego powołanego do strzeżenia praworządności, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 266 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

5. w okresie od 11 do 13 czerwca 2014 r. w R., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, obiecała udzielić Ł. H. - w związku z pełnieniem przez niego funkcji Zastępcy Prokuratora Rejonowego w R. - korzyści osobistej w postaci poparcia delegowania go do wykonywania czynności w jednostce prokuratury wyższego rzędu - tj. w Prokuraturze Okręgowej w R. , aby skłonić go do naruszenia przepisów prawa i przekroczenia uprawnień poprzez odstąpienie od wyrażonych w art. 6 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze zasad bezstronności i równego traktowania wszystkich obywateli i uchyleniu - pomimo przekonania o braku przesłanek faktycznych dla podjęcia takiej decyzji, a wyłącznie z uwagi na długoletnią znajomość ze stroną - nałożonej postanowieniem prokuratora z 18 listopada 2013 r. na biegłego sądowego M. K. grzywny w kwocie 3.000 zł za nieterminowe sporządzenie opinii w sprawie o sygn. akt Ds. (...) Prokuratury Rejonowej w R. , które to zachowanie podjęte miało zostać w celu uniknięcia przez M. K. wydatków finansowych w opisanej wyżej wysokości i godziło w interes publiczny - autorytet i prawidłowość funkcjonowania Prokuratury jako organu władzy publicznej stojącego na straży praworządności, w szczególności podważało zaufanie do bezstronności i uczciwości prokuratorów, tj. o przestępstwo z art. 229 § 3 k.k. i art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. i art. 12 k.k.

6. w okresie od 13 stycznia 2014 r. do 29 stycznia 2014 r. w R., będąc funkcjonariuszem publicznym - Prokuratorem Apelacyjnym w (...) i z tego tytułu odpowiadając za właściwą organizację pracy w kierowanej przez siebie jednostce, dobór odpowiednich kadr, a także zapewnienie prawidłowego przebiegu ogłoszonego w dniu 20 grudnia 2013 r. konkursu na staż urzędniczy sygn. Ap I K (...) w Prokuraturze Apelacyjnej w (...), działając wbrew regułom bezstronności i równego traktowania, umyślnie przekroczyła swoje uprawnienia poprzez ujawnienie osobie nieuprawnionej informacji, którą jako organizator konkursu uzyskała w związku z wykonywaniem czynności służbowych, w ten sposób, że przekazała przystępującej do egzaminu konkursowego M. W. pytania testowe oraz wzór pisma

urzędowego, którego sporządzenie było przedmiotem części praktycznej egzaminu, czym wpływała na przebieg egzaminu konkursowego, co skutkowało uzyskaniem przez M. W. największej liczby punktów, zakwalifikowaniem się do III etapu konkursu i w konsekwencji jej zatrudnieniem w Prokuraturze Apelacyjnej w (...), czym działała na szkodę prawnie chronionego interesu prywatnego pozostałych uczestniczących w egzaminie osób, poprzez naruszenie ich konstytucyjnych uprawnień do równego traktowania przez władze publiczne oraz do jednakowych dla wszystkich obywateli zasad dostępu do służby publicznej, jak też interesu publicznego polegającego na tym, że naruszenie wymogu rzetelnego przeprowadzenia egzaminu godziło w autorytet Prokuratury Apelacyjnej w (...) jako organu państwowego powołanego do strzeżenia praworządności, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 266 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w T. wyrokiem z dnia 18 marca 2019 r., sygn. II K (...):

1. oskarżoną A. H. uznał za winną popełnienia czynu zarzuconego jej w punkcie pierwszym aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 297 § 1 k.k. i za czyn ten wymierzył jej karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 20 stawek dziennych po 50 zł każda (pkt I wyroku);

2. w ramach czynu zarzuconego oskarżonej A. H. w punkcie drugim aktu oskarżenia uznał ją za winną tego, że w bliżej nieustalonym dniu pomiędzy wrześniem 2011 r. a połową 2012 r. w R., będąc funkcjonariuszem publicznym - Prokuratorem Apelacyjnym w (...), w związku z pełnioną funkcją oraz w zamian za obietnicę podjęcia się pośrednictwa w załatwianiu spraw M. D., dzięki pełnionej funkcji oraz posiadanym wpływom w instytucjach państwowych i samorządowych, o istnieniu których wywoływała u M. D. przekonanie i utwierdzała go w tym przekonaniu, przyjęła od M. D. - prezesa zarządu „[...]” M. sp. z o.o. korzyść majątkową w postaci gotówki w kwocie 60.000 zł z przeznaczeniem na budowę domu w miejscowości K., otrzymaną w charakterze „bezzwrotnej pożyczki”, tj. popełnienia przestępstwa z art. 228 § 1 k.k. i art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za to wymierzył jej karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 50 zł każda (pkt II wyroku). Na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej przepadek równowartości korzyści majątkowej pochodzącej z przestępstwa w kwocie 60.000 zł,

a na podstawie art 41 § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. zakaz zajmowania stanowisk związanych z tworzeniem i stosowaniem prawa, tj. sędziego, prokuratora, adwokata, radcy prawnego, notariusza, komornika oraz prezesa, wiceprezesa i radcy Prokuraturii Generalnej na okres 5 lat;

3. w ramach czynu zarzuconego oskarżonej A. H. w punkcie trzecim aktu oskarżenia uznał ją za winną tego, że w okresie od końca grudnia 2013 r. do lipca 2014 r. w R. , L. i w K., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc funkcjonariuszem publicznym - Prokuratorem Apelacyjnym w (...), w związku z pełnioną funkcją przyjęła od M. D. - prezesa zarządu „[...]” M. sp. z o.o. korzyść majątkową w postaci alkoholu o łącznej wartości 2.593,20 zł, usługę wykonania naprawy dachu garażu i pomalowania jego wnętrza o wartości 4.800 zł oraz obietnicę otrzymania korzyści majątkowych w postaci konserwacji bramy o bliżej nieustalonej wartości na swojej posesji w miejscowości K., w zamian za obietnicę wywarcia przez nią jako zwierzchnika służbowego wpływu na prokuratorów Prokuratury Rejonowej w L. w celu uzyskania zgodnych z oczekiwaniami M. D. decyzji procesowych w postępowaniach karnych zainicjowanych przez niego i „[...]” M. sp. z o.o. sprawach o sygnaturach akt: Ds. (...), Ds. (...), Ds. (...) i Ds. (...), jak też obietnicę uzyskania wyroków skazujących wobec E. J. i A. S. , a także w zamian za obietnicę podjęcia się pośrednictwa w załatwieniu spraw z uwagi na posiadane wpływy w instytucjach państwowych i samorządowych, m.in. w Komisji Egzaminacyjnej do Przeprowadzenia Egzaminu Adwokackiego przy Ministrze Sprawiedliwości z siedzibą w R. celem uzyskania przez P. D. pozytywnego wyniku egzaminu adwokackiego odbywającego się w dniach 19-21 marca 2014 r. przed wymienioną Komisją oraz w Izbie Skarbowej w [...]. celem uzyskania korzystnego dla M. D. orzeczenia w prowadzonym tam postępowaniu odwoławczym od decyzji Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w [...]. z dnia 14 marca 2014 r. o sygn. akt UKS (...), określającej zobowiązanie podatkowe w podatku dochodowym od osób fizycznych wobec M. D. z tytułu dochodu uzyskanego z udziału w zyskach osób prawnych za 2009 r., tj. czynu z art. 228 § 1 k.k. i art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za to wymierzył jej karę 2 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 50 zł każda (pkt V wyroku). Na podstawie art. 45 § 1 k.k.

orzekł wobec oskarżonej przepadek równowartości korzyści majątkowej pochodzącej z przestępstwa w kwocie 7.393,20 zł, a na podstawie art. 41 § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. zakaz zajmowania stanowisk związanych z tworzeniem i stosowaniem prawa tj. sędziego, prokuratora, adwokata, radcy prawnego, notariusza, komornika oraz prezesa, wiceprezesa i radcy Prokuraturii Generalnej na okres 5 lat;

4. w ramach czynów zarzuconych oskarżonej A.H. w punkcie czwartym i szóstym aktu oskarżenia uznał ją za winną tego, że w okresie od dnia 13 stycznia 2014 r. do dnia 29 stycznia 2014 r. oraz w okresie od dnia 9 czerwca 2014 r. do dnia 11 czerwca 2014 r. w R. , w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, będąc funkcjonariuszem publicznym - Prokuratorem Apelacyjnym w [...]. i z tego tytułu odpowiadając za właściwą organizację pracy w kierowanej przez siebie jednostce, dobór odpowiednich kadr, a także zapewnienie prawidłowego przebiegu ogłoszonych w Prokuraturze Apelacyjnej w (...) konkursów: w dniu 20 grudnia 2013 r. konkursu na staż urzędniczy o sygn. Ap I K (...) oraz w dniu 14 maja 2014 r. konkursu na staż urzędniczy o sygn. akt Ap I K (...), działając wbrew regułom bezstronności i równego traktowania, ujawniła osobom nieuprawnionym informacje, które jako organizator konkursu uzyskała w związku z wykonywaniem czynności służbowych, w ten sposób, że:

- przekazała przystępującej do egzaminu konkursowego M. W. pytania testowe oraz wzór pisma urzędowego, którego sporządzenie było przedmiotem części praktycznej egzaminu, czym wpływała na przebieg egzaminu konkursowego, co mogło skutkować uzyskaniem przez M. W. największej liczby punktów, zakwalifikowaniem się do III etapu, konkursu i w konsekwencji jej zatrudnieniem w Prokuraturze Apelacyjnej w (...),

- przekazała przystępującej do egzaminu konkursowego M. M. S. pytania testowe wraz z właściwymi odpowiedziami oraz wzór pisma urzędowego, którego sporządzenie było przedmiotem części praktycznej egzaminu, czym wpływała na przebieg egzaminu konkursowego, co mogło skutkować uzyskaniem przez M. M. S. maksymalnej liczby punktów, zakwalifikowaniem się do III etapu konkursu i w konsekwencji jej zatrudnieniem z dniem 1 lipca 2014 r., czym działała na szkodę prawnie chronionego interesu prywatnego pozostałych uczestniczących w

egzaminach osób, poprzez naruszenie ich konstytucyjnych uprawnień do równego traktowania przez władze publiczne oraz do jednakowych dla wszystkich obywateli zasad dostępu do służby publicznej, jak też interesu publicznego polegającego na tym, że naruszenie wymogu rzetelnego przeprowadzenia egzaminu godziło w autorytet Prokuratury Apelacyjnej w (...) jako organu państwowego powołanego do strzeżenia praworządności, tj. popełnienia ciągu przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. wyczerpujących znamiona występku z art. 266 § 2 k.k. i za ich popełnienie wymierzył jej karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt VIII wyroku). Na mocy art. 41 § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej zakaz zajmowania stanowisk związanych z tworzeniem i stosowaniem prawa, tj. sędziego, prokuratora, adwokata, radcy prawnego, notariusza, komornika oraz prezesa, wiceprezesa i radcy Prokuraturii Generalnej na okres 2 lat;

5. oskarżoną A. H. uznał za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w punkcie piątym aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 229 § 3 k.k. i art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 § 1 k.k. i za to wymierzył jej karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 50 zł każda (pkt X wyroku). Na mocy art. 41 § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej zakaz zajmowania stanowisk związanych z tworzeniem i stosowaniem prawa, tj. sędziego, prokuratora, adwokata, radcy prawnego, notariusza, komornika oraz prezesa, wiceprezesa i radcy Prokuraturii Generalnej na okres 4 lat.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. i art. 91 § 2 k.k. w miejsce orzeczonych wobec oskarżonej jednostkowych kar pozbawienia wolności oraz kar grzywien wymierzył jej karę łączną 6 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 50 zł każda (pkt XII wyroku). Na mocy art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 90 § 2 k.k. w miejsce orzeczonych wobec oskarżonej jednostkowych środków karnych wymierzył jej łączny środek karny polegający na zakazie zajmowania stanowisk związanych z tworzeniem i stosowaniem prawa, tj. sędziego, prokuratora, adwokata, radcy prawnego, notariusza, komornika oraz prezesa, wiceprezesa i radcy Prokuraturii Generalnej na okres 10 lat (pkt XIII wyroku). Na poczet orzeczonej wobec oskarżonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres jej zatrzymania i tymczasowego

aresztowania od dnia 22 czerwca 2016 r. godz. 08.43 do dnia 25 stycznia 2018 r. godz. 15.55. Wydał również orzeczenie o kosztach sądowych.

Apelacje od tego wyroku złożyli prokurator, osobiście oskarżona A. H. oraz jej obrońca.

Prokurator zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonej, zarzucając obrazę prawa materialnego (art. 12 § 1 k.k. i art. 231 § 1 k.k.) oraz w odniesieniu do większości przypisanych czynów i kary łącznej rażącą niewspółmierność kary pozbawienia wolności. Domagał się zmiany w wyroku we wskazany sposób w zakresie stosowania prawa materialnego oraz podwyższenia kary pozbawienia wolności za cztery przypisane oskarżonej czyny, jak też - do 8 lat - kary łącznej pozbawienia wolności.

W rozbudowanych apelacjach oskarżonej oraz jej obrońcy zarzucono obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia (m.in. art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 92 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 15 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym), art. 7, art. 30 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 6 ust. 1 i 8 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, obrazę przepisów prawa materialnego (art. 41 § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k., art. 228 § 1 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k., art. 266 § 2 k.k.), błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść oraz rażącą niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności, grzywny, środka karnego (z treści apelacji wynikało, że kwestionowano rozstrzygnięcia o karach łącznych) oraz przepadku. Oskarżona oraz jej obrońca wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia wszystkich zarzucanych jej czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji. Nadto A. H., na wypadek niepodzielenia jej argumentacji, wniosła o wymierzenie jej kary i środków karych w łagodniejszym rozmiarze.

Sąd Okręgowy w T. wyrokiem z dnia 7 października 2020 r., sygn. II Ka (...):

I. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k. uniewinnił oskarżoną A. H. od popełnienia czynu przypisanego jej w ust. II zaskarżonego wyroku (polegającego na przyjęciu korzyści majątkowej od M. D.), a kosztami

postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa oraz uchylił związane ze skazaniem za ten czyn rozstrzygnięcia o przepadku równowartości korzyści majątkowej i zakazie zajmowania stanowisk;

2. uchylił rozstrzygnięcia o karach łącznych pozbawienia wolności i grzywny oraz o łącznym środku karnym i wymierzył oskarżonej karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, karę łączną grzywny w wysokości 80 stawek dziennych, przyjmując wysokość stawki dziennej na kwotę 50 zł oraz łączny środek karny polegający na zakazie zajmowania stanowisk związanych z tworzeniem i stosowaniem prawa, tj. sędziego, prokuratora, adwokata, radcy prawnego, notariusza, komornika oraz prezesa, wiceprezesa i radcy Prokuratury Generalnej na okres 8 lat.

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy i zwolnił oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Kasacje od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego wnieśli obrońca aktualnie skazanej A. H. oraz prokurator.

Obrońca zaskarżył wyrok w części zawierającej orzeczenia o karach łącznych pozbawienia wolności i grzywny oraz o łącznym środku karnym, jak też utrzymującej w mocy wyrok Sądu I instancji. Zarzucił rażące naruszenie wskazanych przepisów prawa procesowego oraz przepisów prawa materialnego (formułując zarzuty nie wskazał, czego wymaga art. 523 § 1 k.p.k., że naruszenie to miało istotny wpływ na treść wyroku), wnosząc o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w T. (w kasacji omyłkowo wymieniono Sąd Okręgowy w R.).

Prokurator zaskarżył wyrok na niekorzyść A. H., w części zawierającej orzeczenie uniewinniające. Zarzucił „rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa procesowego, a to: art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na tym, że Sąd II instancji rozpoznając środek odwoławczy:

- wydał orzeczenie o charakterze reformatoryjnym, a jednocześnie zaniechał dokonania pełnej oceny materiału dowodowego, w szczególności dowodów i okoliczności świadczących na niekorzyść oskarżonej, ograniczając się do okoliczności mogących przemawiać za tezą przyjętą w zaskarżonym

rozstrzygnięciu, co w konsekwencji doprowadziło do oceny materiału dowodowego w sposób niezgodny ze standardami proceduralnymi wyznaczonymi przez wskazane wyżej przepisy, w szczególności z naruszeniem obiektywizmu i zasady swobodnej oceny dowodów,

- zaniechał dokonania łącznej i kompleksowej oceny wszystkich dowodów, pozwalających na prawidłowe zakwalifikowanie zachowania A. H. przyjmującej jako prokurator pieniądze od M. D., ograniczając się do kontroli wrywkowej, a przez to arbitralnej, pomijającej nadto wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego, co w konsekwencji doprowadziło do nieuwzględnienia wymowy całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, naruszającego standardy proceduralne wyznaczone przez wskazane wyżej przepisy,

- zaniechał dokonania oceny, czy przyjęta przez prokurator A. H. kwota 60 tys. zł mogła stanowić pożyczkę w świetle *essentialia negotii* tego rodzaju zobowiązania rozpatrywanego z perspektywy zachowania skazanej towarzyszącego jej przyjęciu, w szczególności podarciu i wyrzuceniu pisemnej umowy oraz braku jakiegokolwiek deklaracji jej zwrotu, a także, czy sam brak zastrzeżenia terminu zwrotu świadczenia i zastrzeżenia odsetek, nie stanowił w okolicznościach relewantnych dla tego zdarzenia wyrazu korzyści majątkowej, o jakiej mowa w art. 228 § 1 k.k.,

- orzekając w oparciu o odmienną ocenę dowodów i dokonane na nowo - różne od poczynionych przez sąd *meriti* - ustalenia faktyczne, nie przedstawił w uzasadnieniu własnej analizy całego materiału dowodowego zgromadzonego w toku dotychczasowego procesu i nie wskazał, którym dowodom dał wiarę i dlaczego, a którym odmówił waloru wiarygodności z konkretnie sprecyzowanych powodów,

które to naruszenia skutkowały błędnym uznaniem, że zebrany materiał dowodowy nie wskazuje:

- aby oskarżona przyjęła 60 tys. zł na płaszczyźnie desygnatów przestępstwa z art. 228 § 1 k.k. w zw. z art. 230 § 1 k.k. (w czasie, miejscu i w okolicznościach relewantnych dla zarzucanego przestępstwa),

- aby 60 tys. zł zostało przyjęte przez oskarżoną w związku z pełnieniem funkcji publicznej - Prokuratora Apelacyjnego w (...),

- aby w dacie przyjęcia wskazanych walorów pieniężnych istniała obietnica załatwienia spraw za przekazaną korzyść,
 - aby otrzymując »pożyczkę« (korzyść majątkową) A. H. miała być już wtedy (w jej świadomości) zobowiązana na przyszłość i to zobowiązanie stanowiło element odpłaty za udzieloną »pożyczkę« (korzyść majątkową),
 - aby przyjęcie przez oskarżoną od M. D. kwoty 60 tys. zł łączyło się z zapewnieniem późniejszej przychylności wobec wymienionego,
- oraz że:

- wyrażony przez oskarżoną - w określonym miejscu i czasie - zamiar zwrotu wskazanej kwoty dowodził, że nie została ona przyjęta w warunkach niezgodnych z prawem karnym,

co z kolei skutkowało wydaniem rozstrzygnięcia uniewinniającego oskarżoną od popełnienia czynu opisanego w ust. II wyroku Sądu Rejonowego w T., sygn. akt II K (...), podczas gdy uwzględnienie wszystkich zebranych dowodów oraz prawidłowa (pełna i kompleksowa) ocena tych dowodów i okoliczności sprawy, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, winna prowadzić do wniosku, że oskarżona A. H. zrealizowała swoim zachowaniem znamiona występku określonego w art. 228 § 1 k.k. i art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.”

Podnosząc powyższy zarzut, prokurator wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w T. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Natomiast w pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Wobec oddalenia na rozprawie jako oczywiście bezzasadnej kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej A. H. , pisemnego uzasadnienia wymaga wyrok w części, w której - w uwzględnieniu kasacji prokuratora – uchylono wyrok Sądu Okręgowego w T. w zakresie, w jakim w pkt I.1 uniewinnił A. H. od popełnienia czynu przypisanego jej w pkt II wyroku Sądu I instancji.

Rozpoznając kasację prokuratora, Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zasadnie skarżący podniósł rażące naruszenie przez Sąd odwoławczy przepisów art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3

k.p.k. (zbędne było wskazanie jako naruszonego art. 4 k.p.k. określającego jedną z ogólnych zasad procesu), które to uchybienie mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku (zbyt kateryczne jest twierdzenie skargi, że miało taki wpływ).

Sąd Okręgowy stwierdził, że w sprawie „nie ma żadnych dowodów” uzasadniających przypisanie A. H. przyjęcie, „na płaszczyźnie desygatów przestępstwa z art. 228 § 1 k.k. w zw. z art. 230 § 1 k.k.”, od M. D. pieniędzy nie tylko w łącznej kwocie 170.000 zł, co zarzucono jej w akcie oskarżenia, ale też w kwocie 60.000 zł, o czym mowa w opisie czynu przypisanego przez Sąd I instancji. Chociaż bowiem nie jest kwestionowane, że M.D. wręczył oskarżonej 60.000 zł, to nie można stwierdzić, że wtedy istniała ze strony oskarżonej obietnica załatwienia za przekazaną korzyść, w związku z pełnioną funkcją publiczną, jakichś spraw interesujących M. D.. Według Sądu odwoławczego, nie ma natomiast dowodów, żeby wręczonych pieniędzy nie postrzegać jako umowy pożyczki, „co do której zresztą miał być sporządzony stosowny dokument powyższemu statuujący i co znamienne również taką wersję (sporządzenia umowy) jako ripostę co do argumentacji apelacji obrony - przedstawia Prokurator”. To, że w chwili przyjmowania pieniędzy A. H. była funkcjonariuszem publicznym nie stanowiło powodu przekazania jej pieniędzy; z relacji procesowych M. D. wynika, że dla udzielenia pożyczki decydująca była prośba Z. N. (osoby bliskiej dla oskarżonej). Co prawda, można czynić założenie, że wspomniana pożyczka mogła być traktowana przez M. D. w chwili jej wręczenia jako zapewnienie sobie przychylności oskarżonej na przyszłość, jednak nie można z tego wywodzić, by wiedzę o tym, czy choćby przypuszczenie w chwili otrzymania pieniędzy miała oskarżona i by taką przychylność obiecała. W takim razie późniejsza przychylność A. H. nie może być dowodowo przełożona na zapewnienie tej przychylności w kontekście przekazanych pieniędzy i jako warunek ich przekazania, choćby tak uważał M. D.. W sprawie brak jest ustalenia, by takie było nastawienie oskarżonej w kontekście przyjętych pieniędzy, a wobec treści apelacji prokuratora niepodobna czynić tym w zakresie inne ustalenia. Na uwagę zasługuje przy tym okoliczność, że udzielenie pożyczki w kwocie 60.000 zł miało miejsce pomiędzy wrześniem 2011 r. a połową 2012 r., kiedy to żadna z „załatwianych” w przyszłości spraw przez oskarżoną nie mogła mieć w jej

świadomości odzwierciedlenia z racji na czas kolejnych zdarzeń podany w zarzutach od pkt III do VI aktu oskarżenia). Jest faktem, że w wysyłanych w dniu 15 sierpnia 2011 r. do Z.N. wiadomościach tekstowych oskarżona wprost wskazuje na M. D., którego określa inicjałami MD i mówi o długu wdzięczności D. do N., chcąc przede wszystkim pożyczyć pieniądze, jednak i ten zapis rozmowy nie wskazuje, by w świadomości oskarżonej zrodziła się tzw. sprzedajność urzędnicza w powiązaniu do udzielonej korzyści. Należy bowiem pamiętać, iż wiosną 2014 r. podczas jednego ze spotkań z M. D. chciała mu zwrócić pieniądze w kwocie 60.000 zł, ale pieniędzy tych on nie przyjął, co jest kolejnym argumentem za odrzuceniem tezy o łapówce. Co więcej, M. D. również przedstawiał przekazanie pieniędzy jako „pomoc” dla oskarżonej, o co prosił go Z. N., przekonując, że jeżeli A. H. sprzeda mieszkanie, to pieniądze odda, nadto podczas całego postępowania M. D. był konsekwentny co do nomenklatury jakiej używał co do tej gotówki, wskazując, że chodziło o „pożyczkę”.

Sąd *ad quem* nadmienił również, że nie przeczy jego stanowisku zarejestrowana rozmowa z dnia 8 czerwca 2014 r., w trakcie której M. D. żalił się do rozmówczynie (M. L.) na oskarżoną i mówił, że prosił ją o załatwienie trzech spraw „i miałyby wszystko”, że go „wydoiła”, że dawał jej „nie bagatelki, bo to nie jest tak, że dostawała bagatelki”, określał ją jako oszustkę, która powinna stanąć przed sądem. Rozmowa ta nie ma bowiem „przełożenia na pierwotną świadomość oskarżonej co do causy udzielanej pożyczki, a stanowi de facto wyraz rozczarowania M. D. co do spraw, które miała załatwić A. H. , do których załatwienia zobowiązała się już w czasie późniejszym niż udzielona pożyczka”. Podsumowując rozważania, Sąd *ad quem* stwierdził, że „w niniejszej sprawie nie ustalono, by przyjęcie/udzielenie pożyczki w kwocie 60 tys. złotych związane było z narażeniem na szwank prawidłowości sprawowania funkcji publicznej przez oskarżoną A. H. . E. – późniejsza »przychylność« A. H. – co zostało wykazane w postępowaniu nie może być dowodowo przełożona na przekazanie pieniędzy w kwocie 60 tys. złotych w ramach przestępstwa z art. 228 § 1 k.k. Zresztą modus operandi oskarżonej wskazuje, że ta nie była skora do przyjmowania korzyści w formie pieniężnej”.

W nawiązaniu do tych wywodów, należy stwierdzić, nie przesądzając ostatecznego rozstrzygnięcia, że chociaż – o czym niżej – nie wszystkie wywody

kasacji były przekonujące, to prokurator wykazał, iż wnioskowanie Sądu odwoławczego nasuwa zastrzeżenia. Sąd I instancji ustalił, że w 2011 r. oskarżona, prowadząc budowę domu, potrzebowała pieniędzy, pewną kwotę pożyczyła od Z.N., jednak najwyraźniej nie była to kwota wystarczająca, skoro później (15 sierpnia 2011 r.) pisała do niego wiadomości na temat swoich potrzeb finansowych. Wynika z nich, że prosiła Z. N. o kolejną pożyczkę, jednak uznała, że nie było to dobre postąpienie i postanowiła zdobyć pieniądze inną drogą: cyt. „wydaje mi się, że mam kogoś, nie obcego, kto ma kasę i dług wdzięczności” oraz że pisząc o tym „nie obcym” miała na myśli osobę o inicjałach MD. Sąd meriti przyjął, że chodziło o M. D. , z czym korespondowały zeznania Z. N., który podał, że oskarżona powiedział mu, że od tego mężczyzny pożyczyc pieniądze. Sąd ustalił również, że pomiędzy wrześniem 2011 r. a połową 2012 r. w jednej z [...] restauracji doszło do spotkania oskarżonej, Z. N. i M. D.. Podczas spotkania M. D. położył na stole pieniądze w kwocie 60.000 zł, które wzięła A. H. i schowała do torebki. M. D. położył na stole także umowę pożyczki, ale oskarżona po przeczytaniu tej umowy podarła ją i wyrzuciła do kosza. Kiedy M. D. przekazywał pieniądze oskarżonej, nie zwracał się jeszcze do niej o pomoc w załatwieniu konkretnych spraw, lecz uważał, że z uwagi na pełnioną funkcję oskarżona ma możliwość wpływania na inne wysoko postawione osoby i wcześniej czy później będzie mógł z jej pośrednictwa skorzystać oraz że pieniądze przyjęte przez oskarżoną czynią ją zobowiązaną wobec niego. Jego celem było zagwarantowanie sobie nietykalności i „bezpieczeństwa prawnego”. W tym kontekście celowe będzie wspomnieć, że Sąd II instancji przytoczył słowa M. D., cyt. „chyba było tak, że Z. mówił, że H. może okazać się kiedyś potrzebna”. Oskarżona pieniędzy otrzymanych od M. D. nigdy mu nie zwróciła, chociaż chciała to uczynić, kiedy wiosną 2014 r. spotkała się z nim w jednej z [...] restauracji. M. D. pieniędzy tych jednak nie przyjął.

Sąd odwoławczy nie zakwestionował tych ustaleń, zatem powinien mieć je w polu widzenia przy badaniu, czy słusznie Sąd Rejonowy uznał, że oskarżona popełniła przestępstwo. W kasacji podniesiono, że fragment wysłanej przez nią wiadomości tekstowej z 15 sierpnia 2011 r., w której jest mowa o „długu wdzięczności”, »w kontekście stawianego oskarżonej zarzutu, był niezmiernie istotny. Śmiało można powiedzieć, że kluczowy. To przecież ów „dług

wdzięczności” miał motywować - w mniemaniu oskarżonej - „M.” („który ma kasę”) do udzielenia jej pożądanego przez nią finansowania. Gdyby Sąd odwoławczy pochylił się nad zdarzeniami z przeszłości, tj. poprzedzającymi moment udzielenia rzekomej pożyczki, wówczas jasne i czytelne stałyby się zdarzenia jej towarzyszące, a dotyczące świadomości A. H., w tym obejmujące charakter jej przyszłych zobowiązań wynikających z faktu zaciągnięcia zobowiązania u M. D.«. Według prokuratora wspomniany dług wdzięczności „M. D. miał posiadać w tej dacie wobec A. H.”.

Jak wspomniano, Sąd Okręgowy, mając w polu widzenia wiadomości tekstowe z 15 sierpnia 2011 r. wysyłane przez oskarżoną do Z. N., uznał, że nie potwierdzają one oskarżenia, bowiem wiosną 2014 r. A. H. chciała zwrócić 60.000 zł, ale M. D. pieniędzy tych nie przyjął, „co jest kolejnym argumentem za odrzuceniem tezy o łapówce”. Stwierdzenie to nie jest całkiem jasne, bowiem nie wiadomo, czy sama próba zwrotu pieniędzy przeczy tej tezie, czy także nieprzyjęcie pieniędzy przez M. D.. W tym drugim przypadku wypadało rozważyć, czy nieprzyjęcie pieniędzy jednak tezy o łapówce nie potwierdza, skoro nie wiadomo, czym miałyby się kierować M. D. nie przyjmując wspomnianej kwoty od A. H., a jest regułą, że wierzyciel zwracany mu dług przyjmuje. Jeżeli zaś za odrzuceniem tezy o łapówce miała świadczyć próba oskarżonej zwrotu pieniędzy, dodatkowo wymagało oceny, czy nie przeczy temu niewykazywanie przez oskarżoną przez długi czas (co najmniej przez prawie 2 lata) jakiegokolwiek inicjatywy zwrotu pieniędzy. Słuszne byłoby też rozważenie, dlaczego odmowę M.D. przyjęcia pieniędzy oskarżona potraktowała jako przeszkodę do oddania pieniędzy, skoro łatwo mogła to uczynić przelewając pieniądze jeśli nie na prywatny rachunek bankowy wymienionego, to na konto jego firmy, którego numer zapewne był powszechnie dostępny.

Sąd odwoławczy stwierdził też, że nie ma dowodów na to, „by tych wręczonych pieniędzy nie postrzegać tak jak wówczas wszyscy jako umowy pożyczki, co do której zresztą miał być sporządzony stosowny dokument powyższemu statuujący (...)”. Teza, że „wszyscy” postrzegali przekazanie przez M. D. pieniędzy A. H. jako realizację umowy pożyczki nasuwa wątpliwości choćby w świetle wyjaśnień oskarżonej, która zaprzeczyła, aby kiedykolwiek miała przyjąć od M. D. jakieś

pieniądze (s. 29 uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego), przy czym nie wiadomo dlaczego miałyby to negocjować, gdyby chodziło o zwykłą pożyczkę, jak też zeznań M. D., który mówił, że dał A. H. łapówkę, względnie, że wzięła ona pieniądze „na wieczne nieoddanie”. Ważniejsze jest jednak, że przed przyjęciem wersji pożyczki Sąd Okręgowy powinien rozważyć, czy wersja ta jest prawdopodobna w świetle odmowy oskarżonej podpisania stosownej umowy połączonej z demonstracyjnym zniszczeniem przygotowanego projektu oraz wspomnianego niewykazywania przez oskarżoną przez długi czas chęci zwrotu pieniędzy. Zaś co do próby zwrotu pieniędzy na uwagę zasługuje twierdzenie prokuratora, że „sekwencja zdarzeń jasno wykazuje, że do zamiaru zwrócenia kwoty 60 tys. zł skłoniło A. H. nie poczucie obowiązku i istota zawartej przeszło 2 lata wcześniej umowy z M. D. , ale obawa, że fakt przyjęcia przez nią tej kwoty (...) może zostać przez niego ujawniony, a jej zachowanie napiętnowane wśród jego znajomych (...)”.

Dla porządku trzeba też jednak odnotować, że gdy prokurator twierdzi, że „w tej dacie”, tj. 15 sierpnia 2011 r., kiedy A. H. przesyłała wiadomości tekstowe do Z. N., M. D. miał posiadać wobec niej dług wdzięczności, że „A. H. uważała, że miała osobiste zasługi wobec M. D. , które zrodziły u niego dług wdzięczności, o którym mowa była w sms-e z 15 sierpnia 2011 r.” (s. 28 kasacji), że oskarżona miała wiedzę, iż jej partner przyjął korzyść majątkową za pomoc przy egzaminie na aplikację P. D. (s. 26 kasacji) oraz że „przed nawiązaniem bezpośredniej znajomości pomiędzy wymienionymi – co zgodnie z ustaleniami Sądu *meriti* miało miejsce 27 sierpnia 2011 r., przy okazji pikniku przed rozpoczęciem roku szkolnego 2011/2012 – M. d. wielokrotnie kontaktował się z A. H. telefonicznie (s. 15 kasacji), to czyni to wbrew Sądowi *meriti*, który przyjął, że chodziło o dług wdzięczności M. D. wobec Z.N., skoro w tym czasie A. H. nie miała jeszcze pośrednich czy bezpośrednich kontaktów z M. D. , a pierwszy taki kontakt nastąpił dopiero 27 sierpnia 2011 r. (s. 44-45 uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego). W tym zakresie stanowisko Sądu I instancji nie było zaś kwestionowane w apelacji wniesionej przez prokuratora. Teza, że przyjęcie pieniędzy przez A. H. wiązało się z długiem wdzięczności, który miał wobec niej M. D., nie byłaby też spójna z opisem czynu przypisanego przez Sąd I instancji, w którym jest mowa, że A. H. przyjęła pieniądze nie w związku jakimiś wcześniejszymi zdarzeniami, ale „w zamian za

obietnicę podjęcia się pośrednictwa w załatwianiu spraw M. D.”, jak też z treścią wiadomości tekstowej z 2 września 2011 r., w której oskarżona pisała do Z.N., cyt. „oczywistym jest, że jeżeli M. deklaruje pomoc to tylko i wyłącznie dzięki Tobie i wiesz, że jestem Ci bardzo wdzięczna” (s. 25 uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego). W tym względzie autor kasacji przekonywał, że ta wypowiedź oskarżonej „w rzeczywistości nie była zgodna z jej oceną sytuacji, a zmierzała jedynie do ułagodzenia partnera, który – co było jego stałą dyspozycją – próbował przypisać sobie również wdzięczność, której A. H. oczekiwała od M. D. ”.

Na wsparcie powyższych tez skarżący przeprowadził wywód zmierzający do wykazania, że w 2010 r. A. H. jako członek Komisji Egzaminacyjnej pomogła P. D., córce M. D., uzyskać pozytywny wynik egzaminu wstępnego na aplikację adwokacką (s. 16-19 kasacji), a w podsumowaniu wskazał, że „przed dniem przekazania przez M. D. A. H. 60 tys. zł w jednej z (...) restauracji, wymieniona podejmowała się załatwiania dla niego określonych spraw ...” (s. 30 kasacji). Nie można jednak pominąć, że – co wyżej zaznaczono – tego rodzaju ustaleń, które też nie znalazły odbicia w opisie czynu przypisanego w pkt II wyroku, nie poczynił Sąd Rejonowy. Niezależnie od tego nasuwa się uwaga, że w ramach ustaleń faktycznych Sąd *meriti* nie przedstawił, w czym przejawilo się udzielenie przez oskarżoną obietnicy podjęcia się pośrednictwa w załatwianiu spraw M. D. oraz wywoływanie u niego przekonania i utwierdzanie go w tym przekonaniu o posiadanych wpływach w instytucjach państwowych i samorządowych, o czym mowa w opisie czynu przypisanego, ewentualnie czy była to obietnica udzielona konkludentnie (zob. s. 25-26 i 217 uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego).

Podsumowując powyższe spostrzeżenia należy stwierdzić, że w realiach procesowych sprawy, polegających m.in. na wniesieniu przez prokuratora na niekorzyść oskarżonej apelacji kwestionującej w zakresie czynu z pkt II wyroku Sądu Rejonowego jedynie zastosowanie w podstawie prawnej skazania art. 12 § 1 k.k., Sąd odwoławczy nie mógł czynić niekorzystnych dla A. H. ustaleń sugerowanych w kasacji prokuratora. W świetle tej skargi trzeba jednak uznać, że przedwcześnie uniewinnił oskarżoną od tego czynu, przyjmując, że wzięła od M. D. pieniądze tytułem pożyczki, chociaż jej zachowanie w momencie przekazania pieniędzy (podarcie i wyrzucenie umowy) i później (długotrwałe nieoddawanie

pieniędzy, próba oddania kwoty równej kwocie „pożyczonej”, co oznaczałoby darmowe korzystanie z cudzych pieniędzy, wreszcie finalne nieoddanie pieniędzy, czemu postawa M. D. nie musiała stać na przeszkodzie) temu przeczyło. Zatem konieczne było uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym po to, by Sąd *ad quem*, o ile uzna za prawidłowe ustalenie Sądu I instancji, iż oskarżona przyjęła pieniądze od M. D., rozważył kwestię jej odpowiedzialności po dokonaniu prawidłowej oceny powodu, dla którego wymieniony przekazał pieniądze A. H., jak też powodu, dla którego wymieniona przyjęła pieniądze.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.